

Slunce otevřelo oči a protáhlo se.
„Už jsi vzhůru? No konečně!“ ozval se Měsíc.
„Dneska ti to nějak trvalo. Vstávej, už musím jít. Hvězdy a Noc už jsou dávno pryč.“ Měsíc zazíval. „Mělo by ses umýt dřív, než přijde Den, mohl by zase mít řeči.“

Slunce se natáhlo k nejbližšímu Mráčku a otřelo si s ním obličej.

„Počkej ještě,“ chytilo zlatou rukou Měsíc za průsvitný plášť. „Dělo se něco, zatímco jsem spalo?“

Měsíc pokrčil rameny.

„Nic neobvyklého, dokonce ani žádná dopravní nehoda. Vlastně... počkej... u Procházků se brečelo. Hodně dlouho, až mi toho jejich pihovatého kluka bylo líto.“

„Martina?“

„Jo.“

„A nevíš, co se stalo?“

„Nevím, nechtěl to říct ani mámě. Usnul až po půlnoci a ještě dlouho potom škytal ze spaní. Možná bys mohlo zavolat Radost, jestli toho nemá dneska moc. Měla by se u nich zastavit.“

Měsíc pokynul rukou na pozdrav a byl pryč.

Na obzoru se objevil Den. Šel rozvážně, bílý plášť zářil čistotou. Ve tváři šibalský úsměv. Dneska bude dobrý den, pochopilo Slunce a usmálo se. Den se zastavil, podíval se na hodinky, zvedl ruku a zvolal: „Teď!“

Slunce se zhluboka nadechlo, protáhlo se a rozhlédlo. Krajina pod ním se zatetelila blahem.

„Ahoj!“ zvolaly Slunečnice a obrátily k němu svoje rozesmáté obličaje.

„Ahoj,“ usmálo se na ně. „Vy ale rostete, jako z vody. Mimochodem, neviděli jste tu někde Radost?“

„Teď tu byla, ale utíkala do porodnice. Mamince Hlaváčkové se narodila dvojčata – Lenka s Luckou, tak aby tam byla dřív než se objeví Starost,“ brebentily Slunečnice.

„Pošlete ji za mnou, až se objeví,“ pohladilo je Slunce po hlavičkách, až zavzdychaly blahem.

Slunce se rozhlédlo po krajině. Ptáci se probouzeli jeden za druhým a překřikovali se o sto šest. Na mezi vyrazila ze země jasně zelená Tráva a chtivě polykala sluneční paprsky.

Slunce si zadumaně prohlíželo dům s červenou střechou na konci ulice. Tak Martin Procházka má Problém... no, nemá cenu je budit, je ještě brzy...

„Co potřebuješ?“ ozvala se za ním vesele Radost. Vlasy jako obvykle rozevláté, oči plné jiskřiček smíchu.

„Kdy jsi byla naposledy u Procházků?“ Slunce se chtělo alespoň zamračit, ale namísto toho se zhouplo v kolenou, jako by se chtělo roztančit.

„Martinův Problém mě nechce pustit dál,“ kroutila bezradně hlavou Radost. „Nedovolí mi přiblížit se ani na metr!“

„A to tě nenapadlo zavolat Odvahu?!“ Slunce zakroutilo hlavou a znovu se podívalo Martinovi do okna. „Ach ne!“ vykřiklo zděšeně. „Honem! Rychle ji sežeň, k Martinovi se plíží Strach...!“

Jen co Martin otevřel oči, rozbolelo ho břicho.

Přestože byl pokoj plný slunce, v očích ho zaštípaly slzy. Nejraději by je znovu zavřel a vůbec je neotevíral...

„Martínku,“ objevila se ve dveřích maminka. „Vstávej, musíš do školy. Už je čas.“

Martin s povzdechem odhodil peřinu.

„Nechceš mi přece jen říct, co se s tebou děje?“ Maminka se tvářila vážně, uprostřed obočí hlubokou vrásku. Martin mlčel. Tak rád by se mamince svěřil, ale... stejně by mu nepomohla. Musí chodit do práce... a on jí nechce přidělovat starosti. Mlčky se začal oblékat. Cítil, jak se mu svírá žaludek, v hlavě mu vířily myšlenky na všechny strany. Určitě tam zase budou... Určitě na něho budou čekat a určitě mu zase něco provedou...

„Martine...?“ Maminka pohladila syna na rozloučenou po hlavě. „Tak běž, a dávej na sebe pozor, ano?“

Martin vykročil. Srdce mu bouchalo jako zvon.

U domu je to ještě dobré, tady na něho ještě nikdy nezaútočili. Horší už je to za rohem a nejhorší v parku... tam to začne! Našlapuje opatrně, rozhlíží se obezřetně na všechny strany. Ještě pár metrů... a je v parku. Nikde nikdo... to je divné... Najednou bum! Così ho uhodilo do hlavy. Rychle si ji kryje rukama, ale sprška ořechů neustává. Kluci na něho míří z kmeny mohutného ořešáku. Martin chce utéct, ale to už ze stromu skáče kluk, alespoň o dvě hlavy větší.

„To jsi zase ty? Kolikrát jsme ti říkali, že tudy chodit nebudeš?“

„Sem prvníáci nesmí!“ zle se smějí ostatní. Jeden

do něho strčil tak, že se zapotácel. Další mu sebral čepici a odhodil ji stranou.

Martin se zastavil. Co teď? Kluci ho obstoupili ze všech stran. Strkají do něho a smějí se mu. Jeden z nich se najednou zavěsil na větev ořešáku a s krupnutím ji ulomil. Jako by tohle byla poslední kapka. Martinovi se vehnala krev do tváře.

„Nechte mě být!“ zakřičí a rukama prudce vrazí do protivníka. Ten to nečekal a upadl.

„Nechte ten strom!“ křičí Martin. Do těla se mu vehnala nečekaná síla. Odhodil školní tašku. Ještě v životě neměl takovou zlost jako teď. Najednou má sílu za deset.

Kluci se zarazili. Prát se s prvňákem? Dokud ho jenom poštuchovali a on se bál, tak je to bavilo. Takhle je ale po zábavě. Za pár minut se rozprchnou pryč.

Martin zůstal pod stromem sám. Je špinavý a uřícený, ale na tváři mu září úsměv. Oprášil si ruce, zvedl tašku a spokojeně vyrazil ke škole.

„Páni, ten jim dal!“ Slunce konečně vydechlo. „Dobrá práce, holky.“ Radost i Odvaha se rozpačitě culí.

„Tak utíkejte, ať někam nepřijdete pozdě. Myslím, že práce máte dost. A ty se koukej někam schovat,“ zatahá za ucho Problém, který se ztěžka zvedá ze země.

„Dělám jenom svou práci,“ brání se chabě.

„Já vím... ale odsud už zmiz a nevracej se,“ poroučí Slunce. „A ty bys měl Martinovi poděkovat,“ obrací se ještě k Ořešáku. „Kdyby se s těmi uličníky nepoprál, bylo by těch větví mnohem víc.“

Slunce se konečně pořádně rozvalí po obloze. Nebe je modré, jasné a docela bez mráčku.

Paní učitelka Novotná si všimla, že Martin je dnes zase umazaný od trávy. Na levém koleni má dokonce zbytky bláta. Kdyby neznala jeho maminku, možná by se tak nedivila, ale Martinova maminka pracuje jako laborantka v lékárně a navíc je to paní učitelky Novotné kamarádka. Proto bezpečně ví, že je čistotná. „Martine,“ zastaví se učitelka u jeho lavice. „Nechceš mi něco říct?“

Anna Kolářová (13 let)

„Paní učitelko, když já...“ Martin sváděl v duchu boj sám se sebou. Má se svěřit paní učitelce se svým trápením? Ale když to řekne a oni se to dozvědí... Ne, na to nemohl ani pomyslet. Začal přemýšlet, proč se vlastně v parku pral. Kde vzal tolik síly? Určitě po něm budou zase chtít peníze. A až zjistí, že s sebou žádné nemá, zase ho zmlátí. On se ale nechce znovu válet na zemi a doma se vymlouvat, že mu spolužák z legrace podrazil nohy a on se umazal. On nechce pořád lhát! Ale má to učitelce říct?

Celý tenhle vnitřní boj pozorovalo Slunce. Vědělo, že jediná možnost jak Martinovi pomoci je poslat mu na pomoc Odvahu, aby všechno řekl paní učitelce. Kde jen může být tak dlouho? Poslalo Paprsek se po ní podívat. Za chvíli už tu stála Odvaha celá udýchaná:

„Promiň, nevěděla jsem, že mě budeš potřebovat.“
„Dobře, dobře. Běž rychle za Martinem!“ „Proč?“ „Neptej se a utíkej co ti nohy stačí. Tak běž, na co čekáš?“

„Martine, vnímáš mě?“ řekla paní učitelka, „víš na co jsem se tě ptala?“ „Já... totiž ano paní učitelko, ale je to těžké říct.“ „Neboj, Martine, klidně se mi svěř, já mamince nic neřeknu,“ řekla paní Novotná starostlivě. Najednou jako by Martin zahlédl za oknem bíle oblečenou postavu. Než stačil zamrkat, zmizela. Asi se mu to jen zdálo. Jisté ale je, že najednou získal obrovskou odvalu vše říct. „Když jsem šel včera do školy parkem,“ začal konečně, „šla proti mně parta šestáků a...“ A já, Problém je tady. Zlehka se dotkne školního zvonku a ten se znenadání rozdrncí. „Promiň, Martine, řekneš mi to potom, musím jít učit jinou třídu.“

Vyučování uběhlo jako voda a Martin musel znovu domů. Ale nešel smutně. Uvědomil si totiž, že šesté třídy končí později. Teď se už nebál jít přes park. Když šel okolo ulomené větve, zlehýnka se dotkl hrubé kůry. Cítil jakousi energii. „Zvláštní,“ pomyslel si, „jako by byl ten strom živý...“ Najednou z křoví před ním vyskočili dva kluci. „Tak co, jak bylo? Asi se ti po nás stejskalo.“ „Ale, vvvv...,“ koktal bojácně Martin a dotkl se větve, o níž se opíral.“ Najednou do něj vjela nová síla. „Vy jste přece měli být ve škole!“ „Co by sme tam dělali?“

Anna Kolářová (13 let)

„Jo, škola je jenom pro šprty a sraby, jako seš ty!“
přítakal druhý kluk, rozcuchaný a s hořící cigaretou v puse. Oba se tomu zasmáli a první kluk, zřejmě vůdce celé party, si vyndal z kapsy cigaretu a pokoušel se ji zapálit černým zapalovačem. Nedařilo se mu to. Martin přemýšlel, jak se z té šlamastiky vyvléknout.

Nebyl jediný, kdo o tom přemýšlel. Tou samou otázkou se ve stejnou chvíli zabývalo Slunce. Přemýšlelo, přemýšlelo a přemýšlelo... Žádná kloudná věc ho ale nenapadla. „Kéž by tu byla Moudrost, ta by mi poradila,“ vzdychlo Slunce. Pak se usmálo, zatleskalo zlatými ručičkami, pohodilo zlatou hlavou a vesele vykřiklo: „Už to mám! Pošlu za Martinem Moudrost!“ Naštěstí nebyla daleko. Byla v 8. C v Martinově škole, kde se právě psala prověrka z matematiky. Když asi poosmé padla otázka „Jak se vlastně píše omega?“ a zoufalý učitel začal žákům spílat do negramotů a ignorantů, pochopila, že tady nic nezmůže, a odletěla otevřeným oknem ven. Právě venku jí zaletěl k uchu Paprsek, něco jí pošeptal a odletěl zpátky ke Slunci. Moudrost se rozběhla k parku.

To vše se událo asi v jedné minutě, takže se Moudrosti po příchodu naskytl asi tento pohled: rozcuchaný kluk si spokojeně vykuřuje, jeho parťák se stále ještě pokouší zapálit cigaretu, zatímco Martin bezradně sedí na stromě. Ne, utéct nemůže, dohonili by ho. Když si bude chtít přivolat pomoc, zmlátí ho a utečou. Co teď dělat? Bezradně zabořil hlavu do dlaní...

Najednou ho, jako blesk z čistého nebe (v tomto případě Moudrost z čistého nebe), napadla spásná myšlenka: TO TEN STROM! On mu dodává sílu! Jeho energie mu pomáhá bojovat proti šikanování! Přináší mu sílu a štěstí. Proto včera ráno, když se ulomila ta větev, dostal tolik síly! Proto se před chvílí tak rázně zeptal, proč nejsou ve škole. Martin si strčil do kapsy ořechové listí.

Anna Kolářová (13 let)

Vůdce se potměšile ušklíbl: „Ty si děláš herbář?“ Martin nevěděl, co odpovědět. Rozpačitě žmolal listí v kapse. Moudrost totiž odešla jinam. Martin se musel spolehnout sám na sebe. „Já si taky dělám herbář,“ řekl druhý. Ignoroval spolužákův překvapený pohled a pokračoval dál. „Z vlasů malejch ustrašených srabů!“ Oba se dali do hlasitého smíchu. „Počkej, najdu nůžky,“ řekl první kluk. V Martinově kapse se z listí pomalu stávala zelená kaše. Strom mu pomáhal být klidný, ale poradit mu nedovedl. Kluk zatím z křoví vyndal hadr (za chvíli Martinovi došlo, že je to školní taška). Vůdce z ní postupně vyhazoval lahve od piva, prázdné balíčky cigaret, tlející svačiny a zmuchlané sešity. Konečně z tašky vyndal něco, co vypadalo jako penál, který třikrát prošel kravím zaživačím traktem. Vytáhl z něj nůžky. „A teď tě vostříháme.“

Martin se přitiskl k větvi. Za nůžkami mířícími na něj viděl šklebící se obličej. Zářily „krutou Radostí“ (je to

dvojče Radosti, chodí v černém, bývá též označováno jako Špatnost). Martin nebyl schopen se pohnout. Ne, Ořešák mu teď nepomůže. Najednou se za ním ozval dívčí hlas: „Máte problém?“ Martin se otočil. Křovím za ním procházela drobná šestačka se světle hnědými kudrnatými vlasy do půlky zad. Měla na sobě modré tričko a džíny. Usmála se na Martina a prohrábla si husté vlasy rukou plnou cinkajících náramků. „Zeptal sem se Lenky, jestli nosí plenky, vona řekla: Dudlíka, na plenky sem veliká,“ řekl vůdce. Lenka se ušklíb-la a... vrazila vůdci takovou facku, že spadl na šterk na cestě. Druhý kluk se napřáhl.

Daniela Krolupperová

Jako by se na to slunce už nemohlo koukat. Probudil se vítr a na oblohu přispěchaly tmavé mraky. Šestáci se jim zřejmě vůbec nezamlouvaly, neboť se celé zamračily a nelibostí skoro zčernaly. Když se mrak hodně mračí, začne pršet. Tentokrát se mraky mračily přímo nesmírně. Proto i bouřka, kterou spustily, byla nevídaná.

Děšť s větrem konaly své dílo. Společnými silami pro-česávaly trávu a rvaly listí ze stromů. Stromy naříkaly a lomily nad tou spouští větvemi. U kostela se zablesklo. Prudké světlo rozčíslo oblohu. Potom obloha zase zčernala a zaburácel hrom. Člověk skoro čekal, kdy ze hřbitova vyrazí průvod strašidel. Šestáci ovšem na nic nečekali, tou dobou už byli dávno v prachu. Usoudili,

že pro nepřízeň počasí tentokrát šikanování malých dětí odloží. Jistě se najde nějaká vhodnější chvílka.

Martin rychle slezl ze stromu a utíkal společně s Lenkou do cukrárny na náměstí. Cukrárna patřila Lenčině mamince. Vyráběla a prodávala voňavé kremrole, nadýchané větrníky, sladké ořechové košíčky, veselá marcipánová zvířátka a všelijaké úžasné dobré pochoutky. Bylo s podivem, že Lenka, která vlastně vyrůstala v cukrárně, byla tak drobná a hubená. Obě děti se posadily a dostaly horký čaj s velkou kremrolí. Ňam! V cukrárně byla bouřka vlastně docela prima.

Když se počasí vyřádilo a sluníčko znovu smířeně vykouklo na městečko, vydal se Martin domů. Šel sám ztichlým parkem. Všechno bylo mokré, na zemi se povalovalo listí, dokonce i několik ulámaných větví.

Na samém konci parku ležel uprostřed cesty vyvrácený strom. Mohutný sesychající kmen prastarého jasanu. Jeho kořeny truchlivě trčely k nebi. Chudák strom, řekl si Martin v duchu a zastavil se. Teprve, když si umírající strom pozorně prohlédl, všiml si, že pod kmenem uvízlo zkroucené lidské tělo. Člověk!

Anna Kolářová (13 let)

Martin se nejprve lekl a chvíli dokonce myslel na útek. Slunce poslalo Odvahu a Moudrost, a tak po chvilce vidělo Martina, jak spěšně odhazuje větve. Za chvíli už stál vedle těla, na kterém ležel mohutný kmen. Byla to zřejmě postarší paní, jejíž našedlé

vlasý truchlivě povlávaly nebo ležely na mokřém písku. Martin si vzpomněl na to, co se učil ve škole: Nejdřív zkuste na zraněného promluvit nebo s ním zatřást. Martin se zhluboka nadechl: „Paní, slyšíte mě?“ Nic, jen větřík pohazoval listím a prolétal vyvráceným stromem. Martin ustrašeně zatřásl bezvládným ramenem: „Haló, paní...?“ Nic.

Martin se rozhlédl. Nikdo nešel. Všichni se zřejmě báli, aby se bouřka nevrátila. Když zraněný nereaguje přivolejte pomoc. No, to se lehce řekne, ale jak, když tu nikdo není? Martin to stejně zkusil. „Pomoc...PO-MOC!!!“ Zase mrtvé ticho jako předtím. Tak musí zavolat mobilem. Ale jak, když ho nemá? Při pohledu na kabelku, visící na jedné z větví, dostal nápad: ta paní ho jistě měla!

A opravdu, když kabelku prohrabal, našel mobil a peněženku. Připadal si sice jako zloděj, ale otevřel ji a našel občanský průkaz. Vedle fotografie usmívající se paní přečetl povědomé jméno: Martina Kopecká. Odkud ji vlastně zná?

Na vzpomínky ale není čas. Teď jde o život! Třesoucíma rukama Martin stiskl tlačítka 112 a zelenou. Tú, tú, tú. Sympatický ženský hlas začal: „Dovolali jste se na linku...“ „Dobrý den.“ Martin ji přerušil pevným hlasem, kterým sám sebe překvapil. „Jmenuji se Martin Procházka a našel jsem ženu zavalenou stromem.“ Ještě upřesnil místo a obec a zavěsil.

Byly to snad nejdelší dvě minuty, jaké kdy zažil. Vedle bezvědomé paní si připadal tak sám a opuštěný.

Už se těšil, jak doma zalehne po tak náročném dni do postele a usne. Naštěstí uslyšel policejní houkačku, potom sanitku a hasiče. Zatím co zbylé dvě skupiny odtahovaly strom a ošetřovaly, velitel policistů šel rovnou k němu. Nedokázal potlačit údiv nad jeho věkem, pochválil ho a nabídl mu, že ho odveze domů. Z okna policejního auta ještě uviděl paní, kterou nakládali do sanitky. Tlumeně vykřikl. Vždyť to je přece...

Ladislav Sedlak

Ano, málem ji ani nepoznal. Martina Kopecká, tak se přeci jmenovala paní vychovatelka z mateřské školy. Vždycky byla tak vlídná! Několikrát Martina dokonce hlídala, když si jeho rodiče vyšli do kina nebo na večeři. Hrála s ním roztodivné hry a společný čas jim pokaždé rychle a příjemně utekl. Usmál se, neboť si vzpomněl, jak paní Kopeckou neustále porážel v pexesu. „Ta moje paměť děravá!“ říkala vždy, když otočila nesprávnou dvojici, třeba slona a myš, sluníčko a květinu, zmrzlinu a jablko, Krtečka a Vochomůrku nebo housličky a buben.

V duchu si nyní blahopřál, že ho vždy tolik bavilo čtení a že ho maminka učila písmenka a číslice dávno předtím, než nastoupil do první třídy. Ještě že dokázal přečíst doklady a vyfukat na telefonu správné číslo. Maminka na něj bude jistě pyšná! A paní Kopecká snad bude v pořádku!

Slunce se zatím rozhlíželo po parku. Taková spoušť!

Paprskem pohladilo torzo starého Jasanu. Znali se přeci tak dlouho – Slunce vždy vyprávělo příběhy z celého světa a Jasan naslouchal, spokojeně šuměl listovím a na oplátku pak spolu s Větrem Slunci zpíval tiché, laskavé písně. A teď, teď odnesl řádění Bouře.

Slunce si povzdechlo a obrátilo pozornost zpátky k Martinovi. Tomu však vrtala hlavou ještě jedna záhada. Kopecká. Ten největší lump ze šesté třídy se přeci také jmenuje Kopecký! Právě ten, který Martina před tak nedlouhou chvílí málem ostříhal. Kamil Kopecký!

Jana Jindřichová

No jo – Kamil, ten sígr! Martin se zamyslel, jak je ten svět nespravedlivý. Proč má hodná a milá paní tak zlobivého vnuka? To nemůže být pravda! Není to jen shoda jmen? To se musí zjistit. Jak tak bloumal, došel do ulice, ve které bydlel. Najednou se zarazil. Něco se stalo! Před jejich domem stojí policejní auto, u vchodu sousedka Hromádková, která si Martina hned všimla a už zdálky na něj mává a něco volá.

Srdce mu začalo bušit, tep se zrychlil a Martin se celý roztřásl. Rozběhl se a utíká domů. Celý zpocený míjí paní Hromádkovou, vybíhá do prvního patra a zprudka otevře dveře od bytu. Z kuchyně vychází maminka, vesele se na Martina směje a políbí ho do vlasů. Za maminkou se ozve cizí mužský hlas: „Pojď dál, ty hrdino“. Kdo to je? To mu kluci ze třídy neuvěří! V kuchyni sedí policejní strážník a vítá Martina jako kamaráda.

Maminka už ví, co se stalo v parku paní Kopecké a pořád Martina objímá. V očích se jí stále lesknou slzy štěstí. Odvaha se tetelí radostí. Martin se už také uklidnil, zakousl se do jablka a na Kamila úplně zapomněl.

Druhý den se při cestě do školy stále rozhlížel. Od kud ti kluci na něj zase vyskočí? Ale nic se nestalo. „To je zvláštní, zrovna dneska bych je určitě přepral,“ pomyslel si Martin.

Ve škole se přezul do bačkor, svlékl si mikinu a vešel do třídy. Petr s Michalem si něco šeptali vzadu u okna a sotva Martina spatřili, zmlkli. Martin si sedl do své lavice, z tašky vyndal prvouku, notýsek a penál a položil vše na lavici. Vtom zazvonilo. Vešla paní učitelka a usmála se na Martina. Než dosedla za katedru, ozvalo se hlášení školního rozhlasu. Martin zkoprněl – pan ředitel totiž hlásil celé škole o jeho včerejším dobrém skutku. Všichni spolužáci se na Martina otočili a v jejich očích viděl Obdiv a Úžas!

Petra Braunová

Slunce se probudilo.

„Aaa,“ slastně se protáhlo a rozhodilo po nebi dlouhé vlasy. Okamžitě se přiřítíl Den.

„Zdravím! Doufám, že jdu včas.“

„Jistě,“ ušklíbla se Noc. „Ještě se mi nestalo, že bys mi dovolil prohlídnout si Zemi za světla. Doufám, že mi někdo převypráví, jak ta důležitá schůze dopadla! Tak já mizím...“

„Nebojte se,“ culily se Mráčky. „Budeme si dělat poznámky.“

Tma se zahalila do černého pláště a spolu s Nocí zmizela.

„Jaká schůze? Jaká schůze?“ brebentily Kapky Rosy.

„No přece ta velká porada o Martinovi! Dnes se rozhodne, co s ním bude dál! Přijde sám velký Osud!“

„Cože? A kdo přijde ještě?“ Zvědavost se tetelila samou nedočkavostí.

„Všichni! Starost a Strach a Radost, Obětavost a Láska...“

Slunce se rozhlíželo. A opravdu! K velkému blýskavému stolu přicházela velká skupina postav – navzájem si podávali ruce, pokyvovali hlavami a ukláněli se.

Mráčky se shlukly k sobě a špitaly si: „Už je tady ta hlavní?“

„Kdo zase?“ divilo se Slunce.

„No přece Šikana...! Ta co otravuje toho malého Martina!“

„Támhle je! A jak se šklebí! Páni, to jsem zvědavý, jak tohle dopadne...“

„Pšt,“ napomenul Slunce a Mráčky Stín. „Už to začne. Přichází Osud!“

Slunce napjatě sledovalo, jak přichází vysoká důstojná postava. Stín hlídal, aby mu Slunce nesvítilo do očí.

„Posaďte se,“ pokynul Osud. „Dnes máme za úkol vyřešit problém s prvňákem Martinem.“

Osud si odkašlal.

„Než vám sdělím svoje stanovisko, prosím o předložení vašich návrhů. Kdo se hlásí první o slovo?“

Anna Kolarova (13 let)

Láska se rozhlédla kolem, nepatrně se zavrtěla a zvedla ruku. Osud jí pokynul. „Já bych navrhovala toto: Martin se s Kamilem spřátelí a představí ho Lence. Ta se do něj hned zamiluje a začnou spolu chodit. Já jsem si v tomhle příběhu ještě ani neškrtnla,“ řekla Láska a váhavě se usmála.

Moc jí to slušelo. To se ale nedalo říci o ostatních okolo stolu. Hlad se málem zadusil, protože mu zaskočilo. Šikana se posměšně zasmála. Osud dusil smích pod svým bílým plnovousem a Moudrost se s klidným výrazem zeptala: „Že jsi zase seděla na parapetu u paní Kropáčkové a dívala se na nějakou romantickou komedii?“

Láska se zatvářila uraženě, ale bylo vidět, že Moudrost znovu udeřila hřebík na hlavičku. „No no, snad jsem toho tak moc neřekla,“ řekla si Láska pro sebe.

„Kdo je pro tento návrh?“ zeptal se Osud a vstal. Jeho rozložitá postava se teď zdála ještě mohutnější. Nezbednost se zaculila a štouchla tužkou do Únavy, která vedle ní podřimovala. Ta sebou trhla a ospalýma očima zamžourala po celé sešlosti. Když uviděla stojící Osud, znovu sebou trhla a zvedla ruku. Osud se na ní udiveně podíval, ale Únava si toho ani nevšimla. Zabořila se do svého měkounkého křesla a za chvíli už bylo slyšet pravidelné, rytmické oddychování.

„Máte to?“ zeptal se Osud buclatého bílého Mráčku, který mu dělal zapisovatele. Mráček přikývl. „Takže pro návrh Lásky jeden hlas. Kdo další?“

„Já...“ řekla Šikana. Znělo to spíš jako usyknutí hada, který se chystá zasadit oběti poslední, smrtící ránu. „Navrhuji, aby Martin za sebe dal šestákům někoho slabšího a menšího. Co třeba Jeníčka Koteše ze školky? Na chudáčka Martina,“ obličej se jí zkřivil do neupřímného starostlivého výrazu, „už je to přece jen trochu moc.“

„Kdo je pro tento návrh?“ zeptal se Osud se zřejmou nelibostí. Zvedla se třetina rukou. Přihlásili se Strach, Smutek, Špatnost, Bolest a další. Odvaha si pohrdlivě odfrkla a Obětavost byla rozhořčena na nejvyšší míru – mezi všeobecným debatováním a brebentěním byly občas slyšet jejich výkřiky „fuj“, „hanba“ nebo „to je ostuda“.

Moudrosti bylo jasné jedno: jestli teď někdo nepřijde s rozumným návrhem, na kterém by se shodli téměř všichni ostatní, bude schválen návrh Šikany. To přece nesmí dopustit! Hlavně si získat hlas Osudu a Spravedlnosti. Ale co vymyslet? Existuje někdo, kdo zná Martina lépe než kdo jiný a kdo mu už několikrát pomohl. Někdo, kolem něhož Martin od narození chodil nebo jezdil... To je ostuda, když si Moudrost nechá radit, pomyslela si, ale hned tu myšlenku zahnala. Pokynula Větru, který hned přiletěl, a pošeptala mu něco do ucha. Vítr přikývl, prohrábl si své vrabčí hnízdo a odletěl.

Osud povstal. „Pro návrh Šikany 10 hlasů. Má někdo další návrh?“ Okolo stolu to zašumělo, ale nikdo se nepřihlásil.

„Přednesu tedy svůj,“ řekl a odkašlal si. „Myslím si, že by to Martin měl říct mamince. Společně s dospělými to snad vyřeší. O pomoc prosím Odvahu a Moudrost.“

Ozvalo se souhlasné mručení. Zdálky přilétal Vítr, ale nikdo až na Moudrost si ho nevšímal. Položil na stůl před Moudrost tmavě zelený list a usedl na své místo. Moudrost přejela prsty po hrubé straně listu, usmála se a zvedla ruku. Osud nepatrně přikývl. Ticho obletělo kolem stolu.

Moudrost vstala a začala: „Souhlasím s návrhem Osudu, ale přece jen bych ho trochu... hmm... vylepšila.“ Osud se při této poznámce zamračil, ale ucítil pohled Spravedlnosti (i přes šátek, který měla na očích), a tak raději pozoroval Mráčky, kteří pečlivě zapisovali každé slovo. „Poprosila jsem o pomoc Ořešáka, který zná Martina nejlépe z nás. A tady je řešení,“ řekla a zamávala listem ve vzduchu. Špatnost se ušklíbla a Láska s Radostí se na sebe nechápavě podívaly.

Noční oblohou uháněl Mráček. Vyhýbal se ostatním, kteří spali. Jak se blížil k východnímu obzoru, Paprsků stále ubývalo. Najednou do něčeho vrazil. „Promiň, neviděl jsem tě,“ omluvil se Tmě. „Nevíš, kde je Noc?“ „Támhle na obloze rozsvěcuje Hvězdy.“ Tma nejspíš někam ukázala, ale Mráček to neviděl. Uviděl ale místo, kde některá Hvězda zablikala a rozsvítila se. Když přivřel oči, uviděl tmavou postavu, která se vždy dotkla místa, kde za chvíli zablikala další Hvězda. „Díky,“ broukl směrem, kde vytušil Tmu, a rozletěl

se směrem k Noci. Ta, jakmile ho uviděla, rozsvítila poslední Hvězdu a spěchala k němu.

„Jsi připravená?“ Noc si přes sebe přehodila plášť, přikývla a rozletěla se s Mráčkem dolů. Zanedlouho se k nim připojili Moudrost a Sen.

„Tak kam nejdřív?“ zeptala se Noc sametovým hlasem. „U Tomáše je ještě Únava... On obvykle chodí spát po půlnoci, tak jen doufám, že usne dřív, než přijdeme...“

„Vidíte ten bílý domek napravo? Tam bydlí Lenka,“ řekla Moudrost. „Jdeme na věc,“ mrkl Mráček na ostatní.

Lenka spala v posteli s modrým povlečením a vlasy měla sčesané do volného culíku. Spánek a Moudrost se k ní naklonili a šeptali jí do uší. Když vstali, Lenka se obrátila na bok a usmála se ze spánku.

U deváťáka Tomáše to vypadalo úplně jinak: na zdech špinavé odloupané tapety, ve vzduchu byly cítit cigarety, okna neumytá (jedna vnitřní okenní tabule dokonce chyběla úplně) a na zemi se válelo oblečení a obaly od jídla. Dveře byly zavřené, protože Tom radši nechtěl vědět, koho tam jeho matka o pokoj dál zase má. U zdi stál stůl s počítačem, na kterém právě běžela nějaká hra. Před ním seděl na židli Tomáš a hlavu měl položenou na stole vedle klávesnice. Bylo vidět, že ho Únava opustila před chvílí. Noc setřela prstem ze stolu prach a zhnuseně si ho otřela do šatů. Ani ostatní nevypadali, že by zvláště toužili tu déle zůstat, tak se honem dali do práce. Trvalo to o dost déle než u Lenky, ale nakonec se to přeci podařilo.

Příští ráno Slunce opravdu nešetřilo svými Paprsky – posílalo je na všechny strany, ale nejvíc k Martinovu oknu. Martinovi se tu noc dokonce nezdály špatné sny, takže vstával s docela dobrou náladou. Před domem na něj čekala Lenka a v ruce měla sáček karamel. Šli parkem, kde dnes naštěstí nikdo nebyl.

„Víš, Martine, dnes v noci se mi zdál takovej zvláštní sen, a – stalo se ti někdy, že se ti zdá sen a najednou se vzbudíš a ten sen se ti v hlavě pořád opakuje, až si myslíš, že je to pravda? – no, tak mně se zdálo, že se o tom všem dozvěděl ředitel a ty kluky potrestal a ty už si měl pokoj. Tak mě napadlo, že kdybych teď zašla do ředitelny a nějak jim to vysvětlila, tak by ses už nemusel nikdy bát.“

„Ty si se zbláznila, ne? Tobě je to jedno, ale kdybys věděla, co mi chtěj udělat, když to praskne. Říkali, že mě nepozná vlastní máma.“

„Ale...“

Martinovi začaly v očích štípat slzy. Běžel ke škole a už ani nevěděl jak. Z šatny zrovna vycházeli tři šesťáci (občas se ve škole ukázali, aby se neřeklo), když si proti nim stoupli dva z party deváťáků, která si říkala Traviči, šesťáci naprázdno polkli. „Posílá nás Tommy, chce s váma mluvit, tak sebou pohněte.“

Šesťáci dost neochotně šli za nimi. Došli až k záchodům, kam se báli i někteří učitelé. Z některých kabinek zaznívalo holčičí chichotání. Vzduch byl naplněn kouřem. Na bedně, která ležela na zemi, seděl Tomáš. „Určitě víte, že tendle rok dali ty tragédi ze sborovny

ňáký naše kámoše do pašáku, tak sme si říkali, jestli byste se k nám nechtěli přidat. Ale museli byste nějak dokázat, že ste dost dobrý, abyste se k nám dostali, jesi chápete, jak to myslím.“

„Jo,“ řekl Kamil. Přišlo jim to jako největší pocta, ale přesto se snažili chovat uvolněně.

„Tak třetí hodinu tady, jo?“ dýchnul Tomáš Kamilovi do obličeje cigaretový kouř.

„Hm...,“ Kamil a další dva šestáci vycouvali ke své třídě a cestou vymýšleli, jak se před deváťáky vytáhnout. Na nejlepší plán nakonec přišel Pavel: na třetí hodině bude Kamil dělat, že je mu špatně, a Pavel i Jarda se nabídnou, že ho doprovodí na záchod. Pak půjdou do první třídy a řeknou, že by jejich paní učitelka s Martinem ráda mluvila a odvedou Martina k deváťákům. Když se zrovna dohadovali, jestli bude lepší ho kopat, mlátit nebo ho k něčemu nutit, prošla kolem nich Lenka. Vypadala dost rozrušeně a nerozhodně. Nevšímali si jí a pokračovali dál v debatě.

Lenka zaklepala na dveře ředitelny a po vyzvání vstoupila. Za ní dovnitř vklouzla Moudrost. Protože byl v ředitelně i jeden učitel a sekretářka, poprosila Lenka pana ředitele, jestli by s ním nemohla mluvit mezi čtyřma očima. Ředitel trochu neochotně přikývl a poprosil učitele a sekretářku, aby odešli. Když se za nimi zavřely dveře, Lenka váhavě spustila: „Pane řediteli, znáte Martina Procházku z první třídy?“

„To je ten, co včera zachránil paní Kopeckou?“

„Ano, ten. Jeho totiž šikanuje několik šestáků a on se

to bojí říct, protože mu vyhrožují, že když se to provalí, hrozně ho zmlátí.“

„Hm, to je velmi závažné. Jsi hodná, že jsi mi to přišla říct, moc si tím Martinovi pomohla.“

„A mohl byste mi prosím říct, jak to vyřešíte?“

Za ředitelem stála Moudrost a usmívala se. „No, příští týden bude Týden prevence šikany, tak bych dnes mohl rozhlasem něco vyhlásit. Neboj, zařídím to tak, aby se Martinovi nic nestalo,“ řekl ředitel a mrkl na Lenku. Lenka poděkovala a vyklouzla z ředitelny. Za ní šla Moudrost a spokojeně si mnula ruce. Všechno šlo podle plánu – bylo zajištěno, že šestáci zůstanou ve škole nejméně do třetí hodiny.

Martina mezi tím ve třídě všichni obletovali a pořád se ho na něco ptali. Martin je ale nevnímal. Pořád musel myslet na Lenku, neurazil ji? Vždyť mu chtěla jen pomoci. Řekla o tom nakonec někomu? Pokud ano, opravdu mu to pomůže? Přestanou ho vůbec šestáci někdy šikanovat? Celá jeho ranní dobrá nálada byla pryč, i když se Slunce snažilo, jak mohlo. Martina už nebavilo odpovídat na otázky spolužáků, nejraději by už šel domů a zavřel se u sebe v pokoji.

Na konci druhé hodiny se ale z rozhlasu ozvalo: „Haló, haló. Hlášení školního rozhlasu. Jak jistě víte, příští týden je Týden prevence šikany.“ Martin nápadně zčervenál.

„Chtěl bych jen říci, že šikana je trestná. Každého, kdo bude nějakým způsobem šikanovat, čekají tvrdé tresty – snížená známka z chování, nebo dokonce výchovný

ústav. Pokud se s něčím takovým setkáte, neváhejte a řekněte to někomu dospělému. Konec hlášení.“

K šestákům se blížili Moudrost, Zbabělost a Strach. „Ve výchováku byl brácha. Prej tam byla parta skoro dospělejch kluků, co všechny nutili, aby jim sloužili. Nutili bráchu žrát papír a smáli se tomu.“

„Jo, pečem na to, dem domů.“

„J–jo, s–stejně j–je tu n–nuda. A v–vůbec n–nám za to s–stejně n–nestojí, n–ne?“

„Moje řeč. Padáme!“

Na chodbě je ale zastavil ředitel: „Chlapci, mohli byste mi ukázat vaše omluvenky? A proč odcházíte už o velké přestávce?“

„No, já si žákovskou zapomněl, víte, a musím k zubaři.“

„Já si jí vlastně zapomněl a je mi blbě.“

„Jo. Mně zas volali z nemocnice, že se prej mamce přitížilo, tak tam musím.“

„Pojďte se mnou do ředitelny, prosím. Máte několik neomluvených hodin.“

Ředitel dal nakonec všem trojku z chování – nejen za šikanu, ale i za neomluvené hodiny. Martinovi už nic nedělali kvůli strachu z ústavu. Martin se se vším svěřil mamince, která mu řekla, že už si to nikdy nemá nechávat pro sebe. A Slunce od té doby svítilo více než jindy – začínaly prázdniny.

